

BLÅGÅRDENS FILMKLUB PROGRAM – EFTERÅR 2013

Så er det tid til at se film igen i Blågårdens Filmklub. Den pragtfulde sommer er ovre og skumringstimen er ved at indfinde sig.

Vi har tilrettelagt et spændende program med russiske film, som vi håber I vil synes om.

Vi har også fået Kim Frederichsen, PhD studerende, med speciale i sovjetisk kulturdiplomati i Danmark under Den Kolde Krig, og som er den filmudlånsansvarlig fra den Dansk-Russisk Forening i Danmark til at komme og holde et foredrag inden den første film. Han kommer tirsdag den 10. september, kl. 19,00 og holder foredrag om Rusland, med titlen 'Fra Peter til Putin'.

Husk vi starter altid kl. 19 og at det foregår i Blågårds kirke, nede i spisesalen.

Der er gratis kaffe/té og kage.

Efter filmen vil der være debat.

Brændt af solen – 1994, 10. september

Medvirkende

Dimitri Oleg Menshikov

Sergei Petrovich Kotov Nikita Mikhalkov

Marusia Ingeborga Dapkunaite

Nadya Nadezhda Mikhalkova

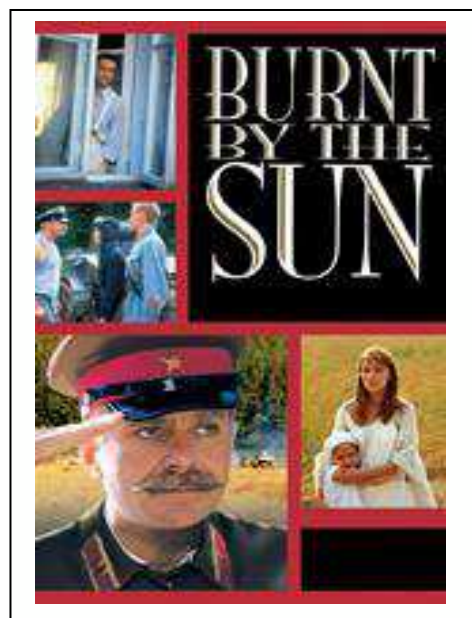
Philippe André Oumansky

Vsevolod Vyacheslav Tikhonov

Mokhava Svetlana Kryuchkova

Kirik Vladimir Ilyin

Lidiya Stepanovna Alla A. Kazanskaya

Yelena Mikhajlovna

Nina Arkhipova

Bag kameraet

Instruktion

Nikita Mikhalkov

Cannes-vinder i 1994 og Oscar-vinder i 1995 for bedste udenlandske film. Filmen balancerer bevidst mellem let komedie og grusom tragedie.

Året er 1936. I Sovjet er Stalin i gang med sine Moskva-processer, som skal knuse enhver opposition indenfor statsapparatet. Samtidig i de mest idylliske omgivelser, med høj middagssol, høstklare marker og frodige lysninger i skoven, samles en familie til en fridag med pjank og fjas. I centrum er Sergej Kotov - spillet af instruktøren selv, Nikita Mikhalkov -, en revolutionshelt hvis billede efter sigende hænger over alt. Sammen med sin unge kone Marosia, deres 6-årige datter Nadja og et farverigt persongalleri af småskøre familiemedlemmer skal fridagen fejres med mad, drikke og udendørsliv. Det er med bevidst sammenstilling af vores viden om de frygtelige hændelser i Sovjet og de skønneste, trygge øjeblikke i familiens skød, at Mikalkov indleder sin tragi-komiske fortælling. Vi kender til udrensningerne, men vælger, som familien Kotov, at forsvinde væk i en ubekymret sommer-sindstilstand.

Solens gang over himlen

Da en blind olding gør sin entré er forvirringen total. Som fra en danserutine i en god gammeldaw's musical løber familien råbende i alle retninger. Oldingen fjerner forklædningen og midt i stuen står Dimitri, som år forinden var ven af familien og Marosia's ungdomskæreste. Han forsvandt pludseligt og ingen ved, eller tør tænke på hvad han har bedrevet siden. Den løsslupne tone og næsten skånselsløse energi familien har lagt for dagen, får sit første knæk. Sergej ser sin fortids-rival, an og Marosia virker synligt nervøs. Hvad vil han? Og hvad ved han? Stille ændrer højsommersolens varme og festforløsende stråler sig til en glohed ildkugle, der går sin hærgende gang over himlen. Idyl forvandles i løbet af familien Kotovs fridag til en blandig af personlig hævn og politiske motiver. De bliver brændt af solen og på vores nethinde indprentes i løbet af denne hårrejsende og utrolig smukke russiske film en grusom tragedie.

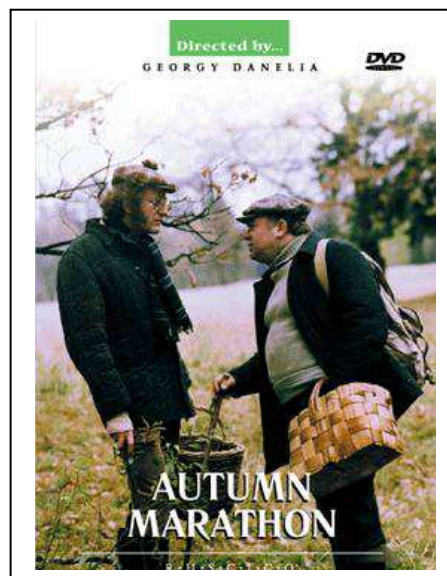
Efterårsmarathon – 1979, 15. oktober

Medvirkende

Oleg Basilashvili	<u>Andrey Pavlovich Buzykin</u>
Natalya Gundareva	<u>Nina Yevlampyevna Buzykina</u>
Marina Neyolova	<u>Alla Mikhaylovna Yermakova</u> <u>Buzykins elskerinde</u>
Evgeniy Leonov	<u>Vasily Ignatyevich Kharitonov</u> <u>Buzykins nabo</u>
Norbert Kuchinke	<u>Bill Hansen, Dansk professor</u>
Nikolay Kryuchkov	<u>Onkel Kolya, Alla's nabo</u>
Galina Volchek	<u>Varvara Nikitichna</u>
Olga Bogdanova	<u>Yelena - Buzykins datter</u>

Bag kameraet

Instruktion	<u>Georgiy Daneliya</u>
-------------	-------------------------

Efterårsmarathon, er en sovjet komedie fra 1979. Filmen vandt Venedig Biennales Guldløve i 1979 og 'La Concha de Oro' i San Sebastian filmfestival samme år, og i 1980 vandt den Guld Bjørnen i Berlin festivalen for bedste instruktør og bedste skuespiller. Den var også nomineret til en Oscar, som bedste udenlandske film i 1980.

Hovedpersonen i denne tragikomediske film, Bojuzkin, har en evne til at tiltrække personer. Han er altid klar til at tilbyde en hjælpende hånd og kan ikke sige nej til nogen. Som den flinke og rare person, han er, tænker Bojuzkin aldrig på sig selv og havner derfor altid i komplicerede situationer.

At foretage et valg eller vise præference for noget eller nogen på bekostning af andre er altid et problem for ham. Dette gælder også i privatlivet. Da han er uvillig til at såre sin elskerinde, kommer han uden at ville det til gøre sin kone fortræd, da han er ude af stand til at tage en beslutning før i allersidste sekund. Men han prøver på at ændre begivenheders naturlige gang og lykkes – næsten – med det.

BJERGENES FANGE (KAVKAZSKI PLENNIK) 1997 - 12. november

Medvirkende

Sacha Kostylin **Oleg Menshikov**

Ivan (Vanya) Zhilin **Sergei Bodrov Jr.**

Dina **Susanna Mekhraliyeva**

Abdul-Murat **Dzhemal Sikharulidze**

Hasan **Aleksandr Bureyev**

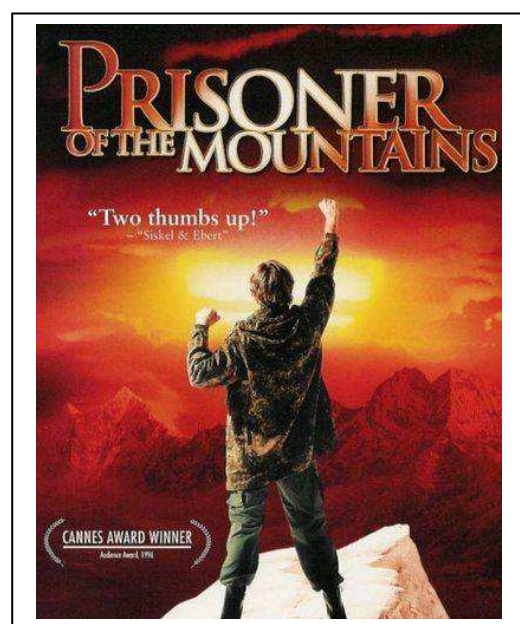
Zhilin's Mother **Valentina Fedotova**

Maslov **Aleksei Zharkov**

Pavel Lebeshev

Bag kameraet

Instruktion **Sergei Bodrov**

Intens skildring af voldsspiraler og umulige venskaber.

Der har aldrig været nogen stor tradition for at vise russiske og østeuropæiske film i danske biografer, og jerntæppets fald har ikke forbedret situationen - den nye åbenhed er blevet brugt af Hollywood til at invadere nye markeder, uden at der er kommet flere film den anden vej. Af og til sker det dog, at en enkelt film drypper ned på det danske biografrepertoire, og det er nu sket med den prisbelønnede russiske film "Bjergenes Fange".

"Bjergenes Fange" er instrueret den russiske instruktør Sergei Bodrov, der ellers mest er kendt som manuskriptforfatter. Den handler om den unge knægt Vanja, der indkaldes til den russiske hær, og som knapt har fået uniformen på, før hans deling falder i et baghold i Tjetjenien. Normalt tager Tjetjenerne ikke

fanger (de dræber dem på stedet), men en gammel tjetjensk patriark, Abdul-Murat, tager den bevidstløse Vanja og hans overordnede, den lettere psykopatiske officer Sascha, med som gidsler. Hans plan er at lave en udvekslingsaftale med russerne, så han kan få sin søn, der sidder i et russisk fængsel, tilbage. Et forsøg på udveksling går i vasken, og efterhånden bliver indbyggerne i Abdul-Murats by urolige, og kræver fangerne skudt. Til gengæld bliver Vanja og Sascha langsomt venner med deres stumme fangevogter, der har fået skåret tungen af af russerne, og også Abdul-Murats purunge datter Dina, begynder at vise interesse for dem. Abdul-Murat får de to fanger til at skrive til deres mødre, men som tiden går, går situationen mere og mere i hårdknude, og i den gennemvoldelige atmosfære i det krigshærgede område ligger volden hele tiden og lurker lige under overfladen.

Noget på hjertet

Filmen, som er optaget under absurde forhold tæt på det rigtige Tjetjenien, har en helt unik ægthed og tone. Det er svært at bedømme skuespillet i en så fremmedartet kultur, men især Oleg Menshikov, der spiller den på samme til perfide og sympatiske Sascha, gør indtryk. Hele historien udspiller sig i et nådeløst barskt og storslået bjerglandskab, der kommer til sin ret i store, smukke total-billeder. Men først og fremmest er den en film, der virkelig har noget på hjertet, i en grad, at man kan blive helt fortvivlet med tanke på alle de ligegyldige Hollywood-produktioner, man som filmanmelder har set gennem tiderne.

Filmen er et indædt angreb på krig og den ligegyldighed, mistroiskhed og råhed, som avler den. Bodrovs store fortjeneste er, at han får formidlet sit budskab nuanceret gennem handlingen, i stedet for med vold at proppe det ned i halsen på tilskueren. Et eksempel er scenen, hvor de to fanger skal udveksles med den fængslede søn. Fra et skjul på en bjergtop ser tjetjenerne, at russerne slet ikke har sønnen med - de har klædt en russisk soldat ud, for at lokke tjetjenerne frem. Tjetjenerne tager flugten. Senere, da Vanjas mor opsøger delingens general for at gå i forbøn for sin søn, forsvarer generalen sig undskyldende - det er helt umuligt, man har skam prøvet at lave en udveksling, men Tjetjenerne dukkede aldrig op! Det er den slags absurde og tragiske detaljer i handlingen, som giver filmen sin tone af stædig ærlighed, og som i den stort svungne slutning (der ikke skal afsløres her) trækker tråde til hele Ruslands grusomme fremfærd mod Tjetjenien.

Bortset fra nogle lidt hjemmelavede eksplosionseffekter og et par lettere mislykkede forsøg på magisk realisme, hvor en afdød dukker op ved højlys dag, er det svært at sige noget negativt om bjergenes fange. Der er selvfølgelig både vold, krig og grusomheder undervejs, så det er ikke nogen romantisk kæresten-med-i-biffen-film, men vil man se en engagerende og underholdende film, der virkelig har noget at sige, så er det her filmen man skal ind til.